

Arrest

nr. 111 813 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT loco advocaat J. BAELDE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in het dorp Nazarovo (regio Krasnojarsk in Siberië) en woont in Atchkhoy-Martan (Tsjetsjenië).

Op 1 maart 2012 krijgt u bezoek van uw goede kennis R.T. die bij u in de buurt woont en die in de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog betrokken was bij de rebellen en militaire activiteiten. Hij overnacht bij u. Op 2 maart 2012 vertrekt hij, maar u weet niet naar waar. Sindsdien hoort u niets meer van hem.

Op 3 maart 2012 wordt u van bij u thuis in Atchkhoy-Martan (waar u met uw moeder woont) meegenomen door rechtshandhavende diensten. U wordt een maand vastgehouden, ondervraagd over R.T. en geregeld geslagen.

U wordt door uw vader vrijgekocht (uw ouders zijn gescheiden) en trekt bij hem in in Assinovskaya. Vanaf dat moment verblijft u afwisselend bij uw vader en bij uw moeder en ook bij andere familieleden. In juni 2012 komt men opnieuw langs bij uw moeder in Atchkhoy-Martan maar u bent op dat moment bij uw vader.

Op 3 september 2012 wordt u een tweede keer meegenomen van bij uw moeder. Opnieuw krijgt u vragen over R.T. en wordt u geslagen. Dit keer laat men u na 24 uur gaan. Na uw vrijlating gaat u opnieuw op verschillende adressen verblijven.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië begin december 2012.

Uw neef I. brengt u met de auto naar de grens met Oekraïne. Die steekt u te voet over met de hulp van een kennis van uw vader. U blijft een aantal dagen bij deze man en gaat daarna verder naar België. Uw neef en de kennis van uw vader vergezellen u in de wagen. U weet niet door welke landen jullie rijden. Enkele dagen later komen jullie in België aan waar u op 12 december 2012 een asielaanvraag indient.

Tijdens uw verblijf in België krijgt u te horen dat men nog verschillende keren bij uw vader en uw moeder langskomt en naar u vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw Russisch rijbewijs voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest opnieuw opgepakt te worden door de autoriteiten van uw land; door hen was u eerder al meegenomen en vastgehouden wegens een bezoek dat u kreeg van uw kennis R.T. die bij de rebellen zou betrokken zijn (CGVS p. 9).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U blijft immers dermate **vaag over een aantal essentiële elementen** uit uw asielrelaas dat dit ongeloofwaardig wordt.

Ten eerste blijkt u slecht op de hoogte wat betreft de oorzaak van uw problemen, zijnde R.T.; volgens u was hij deelnemer aan de rebellenactiviteiten en stond hij met hen in contact (CGVS p. 9 & p. 15). Na zijn bezoek aan uw huis kreeg u zelf ook problemen, in de vorm van hardhandige ondervragingen tijdens twee detenties en meerdere bezoeken aan uw ouders.

Over R.T. legt u echter opvallende verklaringen af.

Zo weet u zijn precieze leeftijd niet meer maar denkt u dat hij eind de twintig is, of misschien 30 of 31 jaar (CGVS p. 15).

Deze leeftijd zou betekenen dat hij tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1995) ongeveer tien jaar oud moet geweest zijn.

In dit opzicht worden uw verklaringen dat hij in die periode een actieve deelnemer aan de strijd was en dat men hem thuis kwam ophalen om te vechten, wel heel bedenkelijk.

Bij welke (militaire) activiteiten hij dan betrokken zou zijn tijdens deze eerste oorlog of met wie hij precies meeging om te vechten, kan u bovendien ook niet zeggen (CGVS p. 15 & p. 16).

Daarnaast verklaart u aanvankelijk dat hij ook actief was in de gewapende strijd tijdens de tweede oorlog (die volgens u begon in 2000); later wijzigt u deze verklaringen enigszins en zegt u dat u eigenlijk niet weet wat hier van aan was (CGVS p. 15-16).

U verklaart ook dat R.T. banden heeft met rebellen en met hen communiceerde, maar als u gevraagd wordt wat dit precies inhoudt, blijft u het antwoord schuldig. Ook als u gevraagd wordt of zijn vertrek op 2 maart 2012 iets met de rebellen zou te maken hebben, kan u daar geen afdoende antwoord op geven (CGVS p. 16).

Zoals hier reeds vermeld herhaalt u meerdere keren dat R.T. vervolgd werd omwille van zijn deelname aan de eerste en tweede oorlog (CGVS p. 15-16); als u gevraagd wordt of hij iets te maken heeft met (de bekende rebellenleider) Dokku Umarov (die sinds oktober 2007 de leiding over het emiraat van de Kaukasus verwierf, zie info toegevoegd aan administratief dossier) en zijn mannen, verklaart u dat u niet weet of hij betrokken was bij één of andere militante groep maar dat men u zei dat hij betrokken was bij de eerste en tweede oorlog (CGVS p. 17).

Als R.T. effectief dé oorzaak was van uw problemen met de autoriteiten, is het echter weinig aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte blijkt van de precieze activiteiten van R.T., zijn betrokkenheid bij de rebellen niet preciezer kan duiden en over de hierboven opgesomde elementen geen concretere verklaringen kan afleggen; te meer als u verklaart dat u de in uw buurt wonende R.T. al lang kende, vaak met hem omging, met hem contact had (zoals blijkt uit uw verklaringen nog op de avond voor het uitbreken van uw eigen problemen, i.e. begin maart 2012) en dat hij zelf vertelde over zijn activiteiten en daar geen geheim van maakte (CGVS p. 14 & p. 15).

Dat u bovendien niet heeft geprobeerd meer te weten te komen over hem, zijn activiteiten of waar hij naartoe was gegaan (CGVS p. 16), doet ook de wenkbrauwen fronsen. Dit kan, gezien de nauwe band die u met hem bleek te hebben, toch van u verwacht worden.

Uw passiviteit op dit vlak draagt weinig bij aan de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Ten tweede blijkt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas ook uit een reeks anomalieën in verband met de feiten die u als gevolg van uw band met R.T. zou meegemaakt hebben.

U verklaart dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land vreest opgepakt te worden door 'rechtshandhavende diensten' en 'autoriteiten' (m.n. dezelfde organisaties die u reeds hadden meegenomen en die later ook nog naar u op zoek waren).

Als u gevraagd wordt om welke diensten of instanties van de autoriteiten het precies gaat, blijkt u daar doorheen uw verklaringen meermaals geen antwoord op te kunnen geven ('ik zou het niet weten', 'ik weet niet zo zeker door wie ik werd opgepakt', 'door wie ik opgepakt zal worden, weet ik niet') (CGVS p. 9 e.v.).

Echter, dergelijke vage verklaringen aangaande uw vervolgers, wat toch de kern van uw asielrelaas betreft, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging mag immers worden verwacht dat hij coherente en volledige verklaringen aflegt en dat hij op zijn minst nauwkeuriger kan aangeven wie zijn vervolgers zijn die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat u moeite blijkt te hebben om concreet te antwoorden op de vragen door wie u precies vervolgd wordt, is bijgevolg weinig aannemelijk.

Daarnaast verklaart u dat uw moeder de enige getuige was van uw arrestatie op 3 maart 2012 bij u thuis. Door wie u werd meegenomen of waar u werd vastgehouden, wist zij net als u niet.

Een maand later wordt u door uw vader vrijgekocht. U weet echter niet hoe uw vader erin geslaagd was u te vinden; ook hoe of via wie de betaling van het losgeld zou verlopen zijn, weet u niet (CGVS p. 9 & p. 10).

U verklaart dat u een tweede keer werd meegenomen op 3 september 2012, ook toen was uw moeder de enige getuige maar wist zij opnieuw niet naar waar u was meegenomen. Een dag later werd u vrijgelaten toen uw vader u kwam ophalen.

Hoe uw vader u dan gevonden had, weet u niet, evenmin als hoe hij erin geslaagd was u vrij te krijgen en of er überhaupt al dan niet losgeld werd betaald (CGVS p. 12-13).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Als u effectief twee keer bent meegenomen geweest en vrijkwam na tussenkomst van uw vader, kan van u toch verwacht worden dat u weet hoe hij u kon vinden en hoe hij het eventuele losgeld geregeld heeft; zeker omdat u verklaart dat u na deze feiten nog contact had met uw vader (CGVS p. 2, 10 & 13).

Dit is hier niet het geval, wat meteen de geloofwaardigheid van deze feiten op de helling zet.

Verder valt het op dat u verklaart dat men nog verschillende keren bij zowel uw vader als moeder langskwam op zoek naar u, zelfs na uw vertrek uit Tsjetsjenië.

Hoeveel keer of wanneer men nog bij hen is geweest, kan u echter niet zeggen (CGVS p. 13-14). Het is echter weinig aannemelijk dat u deze bezoeken niet verder kan concretiseren als blijkt dat u afwisselend bij hen verbleef voor u vertrok uit uw land en steeds in contact stond met hen, zelfs sinds u hier in België bent (CGVS p. 2-3, p. 11-12, & p. 13).

Ten slotte legt u niet het minste begin van bewijs voor van uw verblijf in, uw registratie en/of uw ontslag uit het stedelijk ziekenhuis van Grozny waar u toch een maand verbleef na uw eerste detentie om uw wonden te verzorgen en waar u door dokters en verplegers onderzocht werd.

Meer nog, u verklaart zich niet te herinneren of er bepaalde attesten werden gegeven of niet. Of men dat aan uw familie gaf (die u kwam bezoeken) zoals u wordt gevraagd, weet u evenmin (CGVS p. 10-11).

Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, is – gezien de ernst van de feiten (nl. een verblijf van een maand in een ziekenhuis na een maand vastgehouden en daarbij regelmatig geslagen geweest te zijn) – weinig aannemelijk.

Doorheen uw gehoor op het Commissariaat-generaal haalt u verschillende keren aan dat u **geheugenproblemen** heeft wegens de slagen die u kreeg tijdens uw detenties (CGVS p. 4-5 & p.8). Het CGVS is echter van mening dat u zich hierachter niet kan verbergen ter rechtvaardiging van de hierboven opgesomde anomalieën aangaande de feiten die u meegemaakt zou hebben en de oorzaak daarvan.

Er mag van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder incoherenties, vaagheden of tegenstrijdigheden kan vertellen, immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept om zijn problemen objectief te staven. In uw geval legt u wat dit betreft niet het minste begin van bewijs voor, ondanks uw bewering als zou u daarvoor zowel in Tsjetsjenië als in België medisch nagekeken zijn.

Op deze manier kunnen uw beweringen inzake uw geheugenproblemen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen geenszins wijzigen.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde vaagheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

De loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan dus niet als een verschoningsgrond worden gezien voor deze ernstige tekortkomingen in uw relaas.

Wat betreft uw **reisroute en uw identiteitsdocumenten** verklaart u dat u nooit een internationaal Russisch paspoort heeft gehad en dat uw intern Russisch paspoort werd ingehouden bij uw aanhouding van 3 maart 2012; u kreeg dat paspoort niet terug en nadien heeft u ook geen nieuw aangevraagd (CGVS p. 5-6).

Echter, aangezien hierboven werd aangetoond dat aan uw aanhoudingen vanwege uw band met R.T. geen geloof kan worden gehecht, is het ook helemaal niet geloofwaardig dat uw intern paspoort bij één van deze aanhoudingen werd ingehouden.

Zo ontstaat het vermoeden dat u dit intern paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo bepaalde daarin vervatte informatie verborgen te houden.

Daarnaast verklaart u dat u zonder enig paspoort uw land verliet, dat uw neef u naar Oekraïne bracht met de wagen en dat u van daar door een kennis van uw vader naar België werd gereden met een personenwagen.

U had tijdens deze reis geen geldige reisdocumenten bij (enkel uw Russische rijbewijs); u weet niet of er iets voor u voorzien was. U verklaart niet te weten doorheen welke landen u gereden heeft en onderweg van Oekraïne naar België heeft u naar eigen zeggen niets gemerkt van een douane of een grensovergang, op geen enkel moment. U zegt dat u helemaal niet op de hoogte bent van hoe u hier (in België) aangekomen bent en dat u met uw neef of de kennis van uw vader (die u onderweg begeleidde) geen afspraken had gemaakt voor het geval u gecontroleerd zou worden (CGVS p. 7-8). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn.

Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden naar de uiterst strikte grenscontroles aan de Poolse grens (i.e. een buurland van Oekraïne van waaruit u naar de Europese Unie vertrok) waarover informatie toegevoegd is aan het administratief dossier.

In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat u zo weinig zou afweten van uw reisroute van Oekraïne naar België en kan er ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen, dat u niet zou weten of er iets voor u voorzien was qua reisdocumenten, dat u onderweg niets zou gemerkt hebben van een douane of een grenscontrole en dat u niet zou weten waar u de grens met de Europese Unie overgestoken zou hebben.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bepaalde reisdocumenten, zoals bijvoorbeeld een internationaal Russisch paspoort waarover u verklaarde er nooit één gehad te hebben (CGVS p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een

eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst de Russische Federatie een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Het **document** dat u neerlegt verandert hier niets aan: uw rijbewijs bevat immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 juni 2013 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), over het begrip “gegronde vrees voor vervolging”, de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Waar de commissaris-generaal hem anomalieën en vaagheden verwijt, wijst verzoeker op zijn geheugenproblemen. Hij legt dienaangaande een “essentieel nieuw stuk” (zie het verzoekschrift, p. 4) neer, zijnde een medisch attest van psychiater R.R. van 24 mei 2013, waarin deze (zie p. 4) “een aanwijzing van paranoïde hallucinatorische psychose 2de graad met visuele en auditieve hallucinaties” weerhoudt. Volgens verzoeker kan er (zie p. 4) “van iemand met dergelijke aandoening bezwaarlijk een coherent relaas zonder anomalieën worden verwacht” en diende de commissaris-generaal met (zie p. 4) “de uiterst kwetsbare situatie van verzoeker rekening te houden”.

Aangaande de subsidiaire bescherming is verzoeker van oordeel dat hij een risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), kan aantonen. Volgens hem is het duidelijk dat hij, gezien zijn ernstige geestesziekte, riskeert in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen in zijn land van herkomst, alwaar immers geen behandeling of opvolging mogelijk voor zijn ziekte.

Verzoeker vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "*Medisch attest vanwege Psychiater dr. R.R., specialist traumatherapie, van 24.05.2013 m.b.t. de ernstige geestesziekte van verzoeker*" en "*Verslag OSRA inzake volkomen ontbrekende geestelijke gezondheidszorg in Tsjetsjenië*" van 5 oktober 2011.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker onaannemelijk onwetend en incoherent is over essentiële elementen uit zijn asielrelaas.

Ten eerste blijkt verzoeker amper op de hoogte wat betreft de oorzaak van zijn problemen, zijnde de activiteiten van zijn goede kennis R.T..

Zo wist verzoeker diens precieze leeftijd niet, maar dacht hij dat hij eind de twintig is of misschien dertig of eenendertig jaar (zie het verhoorverslag van 27 mei 2013, p. 15), zodat dit betekent dat R.T. tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog -in 1994 - 1995- ongeveer tien jaar oud moet geweest zijn, wat geenszins verenigbaar is met verzoekers verklaringen dat R.T. in die periode een actieve deelnemer aan de strijd was en dat men hem thuis kwam ophalen om te vechten. Bij welke militaire activiteiten R.T. betrokken was tijdens deze eerste oorlog of met wie hij precies meeging om te vechten, kon verzoeker ook niet zeggen (zie het verhoorverslag, p. 15, 16).

Daarnaast verklaarde verzoeker aanvankelijk dat R.T. ook actief was in de gewapende strijd tijdens de tweede oorlog die volgens hem begon in 2000, terwijl hij later dan weer aangaf dat hij eigenlijk niet weet wat hier van aan was (zie het verhoorverslag, p. 15-16).

Verzoeker verklaarde verder dat R.T. banden heeft met rebellen en met hen communiceerde, maar kon niet vertellen wat dit precies inhoudt.

Op de vraag of het vertrek van R.T. op 2 maart 2012 iets met de rebellen te maken zou hebben, kon verzoeker geen antwoord geven (zie het verhoorverslag, p. 16).

Gevraagd wordt of R.T. iets te maken heeft met Dokku Umarov -de bekende rebellenleider die sinds oktober 2007 de leiding over het emiraat van de Kaukasus verwierf- en zijn mannen, antwoordde verzoeker dat hij niet weet of hij betrokken was bij één of andere militante groep (zie het verhoorverslag, p. 17).

De Raad is van mening dat indien R.T. effectief dé oorzaak was van verzoekers problemen met de autoriteiten, het niet aannemelijk is dat hij zo bitter weinig op de hoogte is van de precieze activiteiten van R.T., diens betrokkenheid bij de rebellen niet preciezer kan duiden en over de hierboven opgesomde elementen geen concretere verklaringen kan afleggen, temeer gezien verzoeker ook aangaf dat R.T. bij hem in de buurt woonde, dat hij hem al lang kende, vaak met hem omging, met hem contact had en dat R.T. zelf vertelde over zijn activiteiten en daar geen geheim van maakte (zie het verhoorverslag, p. 14,15).

Bovendien heeft verzoeker blijkbaar niet geprobeerd meer te weten te komen over R.T., diens activiteiten of naar de plaats waar hij naartoe was gegaan (zie het verhoorverslag, p. 16).

Ook over zijn vervolgers blijft verzoeker onaannemelijk vaag.

Verzoeker verklaarde dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst vreest om opgepakt te worden door "rechtshandhavende diensten" en "autoriteiten", maar gevraagd om welke diensten of instanties van de autoriteiten het precies gaat, kon verzoeker geen antwoord geven (*"ik zou het niet weten"*, *"ik weet niet zo zeker door wie ik werd opgepakt"*, *"door wie ik opgepakt zal worden, weet ik niet"*; zie het verhoorverslag, p. 9).

De identiteit van zijn vervolgers betreft nochtans de kern van verzoekers asielrelaas. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij nauwkeuriger kan aangeven wie zijn vervolgers zijn die de aanleiding waren voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging.

Verder is verzoeker ook onaannemelijk onwetend over zijn arrestatie op 3 maart 2012 bij hem thuis, in bijzijn van zijn moeder; verzoeker wist niet door wie hij werd meegenomen of waar hij werd vastgehouden. Hoe zijn vader erin geslaagd was hem te vinden en hoe of via wie de betaling van het losgeld zou verlopen zijn, wist verzoeker evenmin (zie het verhoorverslag, p. 9, 10).

Aangaande verzoekers aanhouding op 3 september 2012, wist verzoekers moeder -die opnieuw getuige was- ook niet naar waar hij was meegenomen. Hoe zijn vader hem ook deze keer gevonden had, hoe hij erin geslaagd was hem weer vrij te krijgen en of er al dan niet losgeld werd betaald, kon verzoeker evenmin aangeven (zie het verhoorverslag, p. 12-13), hoewel hij na deze feiten nog contact had met zijn vader (zie het verhoorverslag, p. 2, 10, 13).

Waar verzoeker verklaarde dat men nog verschillende keren bij zowel zijn vader als moeder was langsgesproken op zoek naar hem, zelfs na zijn vertrek uit Tsjetsjenië, bleek hij dan weer niet te weten hoeveel keer of wanneer men nog bij hen was geweest (zie het verhoorverslag, p. 13, 14), hoewel hij vóór zijn vertrek uit zijn land, afwisselend bij hen had verbleven en ook sinds hij in België was nog steeds in contact stond met hen (zie het verhoorverslag, p. 2, 3, 11-13).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan tevens worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers talrijke onwetendheden en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geheugenproblemen aan. Hij voegt een attest van 24 mei 2013 toe van psychiater R.R. waarin sprake is van *"een aanwijzing van paranoïde hallucinatorische psychose 2de graad met visuele en auditieve hallucinaties"*. Volgens verzoeker kan er *"van iemand met dergelijke aandoening bezwaarlijk een coherent relaas zonder anomalieën worden verwacht"*.

De Raad stelt vast dat het attest geen melding maakt van geheugenproblemen.

Daarenboven wordt opgemerkt dat bedoeld attest van 24 mei 2013 bestemd is voor Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat werd opgesteld op aangeven van verzoeker (*"Patient gibt an"*), en evenmin medisch onderbouwd is.

Waar de commissaris-generaal er in zijn verweernota op wijst dat dr. R.R. aan de expert-psychologe van het Commissariaat-generaal te kennen gaf dat er hospitalisatieverslagen zijn van twee periodes (februari 2013 en juni 2013) waarin verzoeker werd opgenomen in een psychiatrische afdeling, wordt vastgesteld dat verzoeker nalaat deze hospitalisatieverslagen neer te leggen.

Uit bedoeld medisch attest blijkt geenszins dat *"van iemand met dergelijke aandoening bezwaarlijk een coherent relaas zonder anomalieën worden verwacht"*, zoals voorgehouden wordt in het verzoekschrift, temeer gezien het de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005) en gezien verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De Raad stelt dan ook vast dat uit het medisch attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat zijn gezondheid hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Niet onvermeld mag worden gelaten dat nog vastgesteld werd dat het medisch attest dat bij het verzoekschrift werd gevoegd, dateert van 24 mei 2013, terwijl verzoeker bij zijn verhoor op 27 mei 2013 op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een advocaat, van dit attest geen melding maakte.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van zijn verblijf in, zijn registratie en/of zijn ontslag uit het stedelijk ziekenhuis van Grozny.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu bracht verzoeker geen enkel begin van bewijs bij van zijn ziekenhuisverblijf, hoewel hij beweerde daar een maand te hebben verbleven na zijn eerste detentie om zijn wonden te verzorgen en waar hij door dokters en verplegers onderzocht werd.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren; hij toont niet aan dat hij inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Meer nog, verzoeker verklaarde zich zelfs niet te herinneren of er al dan niet bepaalde attesten werden afgegeven en verklaarde evenmin te weten of die aan zijn familie werden gegeven die hem kwam bezoeken (zie het verhoorverslag, p. 10, 11).

Gezien de ernst van de feiten, een periode van vasthouding met fysiek geweld waardoor een ziekenhuisopname noodzakelijk was, keert het gebrek aan bewijs van het ziekenhuisverblijf zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De Raad hecht ten slotte geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn reisroute en gebruikte identiteitsdocumenten.

Zo verklaarde verzoeker dat hij zonder paspoort zijn land van herkomst verliet, dat zijn neef hem naar Oekraïne bracht met de wagen en dat hij van daar naar België kwam aan boord van een personenwagen bestuurd door een kennis van zijn vader. Hij verklaart dat hij tijdens deze reis geen reisdocumenten bij had -hij had enkel zijn Russische rijbewijs bij- en hij wist niet of er iets voor hem enig document voorzien was.

Hij verklaarde bovendien niet te weten doorheen welke landen hij reisde onderweg van Oekraïne naar België en ook niets te hebben gemerkt van een grensovergang. Hij beweerde ook dat hij helemaal niet op de hoogte was van hoe hij in België aangekomen is en dat hij met zijn neef of de kennis van zijn vader die hem onderweg begeleidde, geen afspraken had gemaakt voor het geval hij gecontroleerd zou worden (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

De Raad wijst erop dat van verzoeker -een bijna dertigjarige man- die een juridische opleiding heeft gevolgd (zie het verhoorverslag van 27 mei 2013, p. 3) nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precarie onderneming en

het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van zijn reis.

Uit de informatie die het Commissariaat-generaal toevoegt aan het administratief dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden naar de uiterst strikte grenscontroles aan de Poolse grens, zijnde een buurland van Oekraïne van waaruit verzoeker naar de Europese Unie vertrok.

Dat verzoeker geen praktische afspraken gemaakt had met zijn neef of de kennis van zijn vader over wat te zeggen bij eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg dragen dan ook bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat verzoeker bepaalde reisdocumenten, zoals bijvoorbeeld een internationaal paspoort waarover hij verklaarde er nooit één gehad te hebben (zie het verhoorverslag, p. 6), achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat verzoeker, gezien zijn ernstige geestesziekte, riskeert in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, alwaar geen behandeling of opvolging mogelijk is inzake geestelijke gezondheidszorg, en hiervoor verwijst naar "*Verslag OSRA inzake volkomen ontbrekende geestelijke gezondheidszorg in Tsjetsjenië*" van 5 oktober 2011, stelt de Raad vast dat verzoeker door het neerleggen van dit verouderd document niet aantoonde dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van zijn voorgehouden geestesziekte.

De Raad herhaalt dat bedoeld attest opgesteld is op aangeven van verzoeker zelf en dat het attest niet medisch onderbouwd is aan de hand van onderzoeksresultaten.

Verzoeker brengt aldus geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2012 –door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier–, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen

de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE